

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 29Co/19/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125207149
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matúš Staríček
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125207149.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Matúš Staríček a sudcov: Mgr. Ivana Šlesarová a JUDr. Boris Šiška, PhD., v právnej veci žalobcu: A. B. C., narodený XX.X.XXXX, trvale bytom D. X, E., zastúpený advokátom: Mgr. Vladimír Šárnik, so sídlom Rožňavská 2, Bratislava, proti žalovanému: B. F., narodený XX.X.XXXX, trvale bytom E., prechodne bytom G. H. F. XX, E., zastúpený: Palkovič advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Kapitulská 20, Trnava, IČO: 47 255 609, o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 31C/72/2025 - 27 zo dňa 3.10.2025 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 31C/72/2025 – 90 zo dňa 13.1.2026, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolacie konanie v časti o odvolaní žalobcu **z a s t a v u j e .**
- II. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- III. Žalobca **m á** proti žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením označeným v záhlaví (v znení opravného uznesenia) súd prvej inštancie výrokom I. nariadil zabezpečovacie opatrenie v nasledovnom znení: „Súd zriaďuje záložné právo na nehnuteľnostiach vo výlučnom vlastníctve žalovaného, nachádzajúcich sa v obci E., okres Trnava, katastrálne územie E., evidovaných Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom, na liste vlastníctva č. XXXX ako: byt č. XX, nachádzajúci sa 7. poschodí na bytového domu so súp. č.: XXXX I. G. H. F. XX, ktorý je postavený na pozemku parcely reg. „C“ parc. č. 2540/39 o výmere 352 m² ako aj spoluvlastnícky podiel o veľkosti 6640/200033 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, na príslušenstve. Súd zriaďuje záložné právo na nehnuteľnostiach v spoluvlastníctve žalovaného, nachádzajúcich sa v obci E., okres Trnava, katastrálne územie E., evidovaných Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom, na liste vlastníctva č. XXXX ako: spoluvlastnícky podiel o veľkosti 6640/200033 na zastavanom pozemku parcely registra „C“ parc. č. 2540/39 s výmerou 352 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie. Záložné právo sa zriaďuje v prospech žalobcu za účelom zabezpečenia jeho peňažných pohľadávok voči žalovanému z titulu náhrady škody na zdraví vo výške istiny 23.602,40 eur a náhrady nemajetkovej ujmy 30.000,- eur, vrátane príslušenstva, ktoré mali vzniknúť v dôsledku fyzického napadnutia žalobcu žalovaným dňa 10.3.2023 na D. X J. E.“ Výrokom II. poučil žalovaného, že môže podať v postavení žalobcu proti žalobcovi v postavení žalovaného žalobu vo veci samej, a to o náhradu škody, resp. ujmy, ktorá by mu prípadne nariadením zabezpečovacieho opatrenia vznikla. Výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 343 ods. 1 až 3, § 344, § 324 ods. 1 až 3, § 326 ods. 1, § 328 ods. 1 § 329 ods. 2, § 336 ods. 1, § 337 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „CSP“), § 151a, § 151b ods. 1, § 415 a § 420 zákona č.

40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne dôvodil, že po oboznámení sa s návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva, vrátane jeho príloh, a s prihladením na aktuálny stav zápisov na listoch vlastníctva dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia. Zdôraznil, že podmienkou pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia je v zmysle ustanovenia § 326 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich obavu, že exekúcia bude ohrozená, ako aj opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku. Poukázal pritom na judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp. zn.: 6 M Cdo 5/2012) a Krajského súdu v Trnave (sp. zn.: 23Co/146/2018), podľa ktorej osvedčovanie na rozdiel od dokazovania znamená, že súd zisťuje iba najvýznamnejšie skutočnosti tak, aby sa nárok javil ako vysoko pravdepodobný. Následne vyhodnotil, že v danom prípade žalobca osvedčil danosť práva a vzhľadom na výšku pohľadávky a okolnosti veci bol rešpektovaný i princíp proporcionality. Súd prvej inštancie uviedol, že danosť práva má v konaní za osvedčenú predloženými dôkazmi v podobe uplatnenia nároku žalobcu na náhradu škody v trestnom konaní zo dňa 11.12.2023. Voči žalovanému sa preukázateľne vedie trestné konanie, a to už v štádiu podanej obžaloby (čo preukazuje uznesenie tamojšieho súdu č.k. 10T/22/2024-614 zo dňa 27.5.2025) ako obvinenému z prečinu ublíženia na zdraví a výtržníctva. Stíhaným skutkom bol nevyprovokovaný likvidačný fyzický útok žalovaného na žalobcu a jeho manželku v mieste ich bydliska dňa 10.3.2023 na D. X J. E., v dôsledku ktorého žalobca utrpel zlomeninu lebky a pomliaždenie mozgu a jeho manželka zlomeninu stavca. Výšku uplatneného nároku na náhradu škody v podobe bolestného mal súd podloženú znaleckým posudkom znalca Prof. MUDr. Labaša, CSc. č. 163/2023, z ktorého vyplýva bolestné za 905 bodov v sume 26,08 eur za bod, teda v celkovej výške 23.602,40 eura. Súčasne si žalobca uplatnil v trestnom konaní aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 eur. V tejto súvislosti zdôraznil, že podmienkou vzniku nároku na náhradu nie je právoplatný odsudzujúci rozsudok trestného súdu, ale na účely osvedčenia nároku postačuje, že konanie žalovaného bolo možné vyhodnotiť minimálne za rozporné s § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka. Ďalej konštatoval, že skutočnosť ohrozenia budúceho vymoženía pohľadávky (obavu z ohrozenia exekúcie) má za osvedčenú tým, že žalovaný v situácii neuhradenia pohľadávok, ktoré presahujú sumu 50.000,- eur, preukázateľne pristúpil k nakladaniu so svojimi nehnuteľnosťami. Konkrétne po vzniku pohľadávok žalobcu zriadil žalovaný dňa 16.4.2024 na nebytový priestor č. X v bytovom dome súp. č. XXX, zapísaný na LV č. XXXX, záložné právo na zabezpečenie pohľadávky tretej osoby – dlžníka SAKRA GSM 1 s.r.o.. Na jeho základe už došlo k vydraženiu nehnuteľnosti v dobrovoľnej dražbe a k strate vlastníckeho práva žalovaného udelením príklepu. Uvedené konanie žalovaného podľa súdu poukazovalo na možnú snahu vyhnúť sa budúcemu plneniu jeho finančných povinností voči žalobcovi. Z lustrácie v Obchodnom registri a z výpisu z verejne dostupnej webstránky K. súd prvej inštancie zistil, že žalovaný je jediným spoločníkom a konateľom uvedenej obchodnej spoločnosti (IČO: 48 089 958), ktorá bola v strate za rok 2024 vo výške 29.038 eur, pričom jej stratové hospodárenie trvá už od roku 2020. Vo vzťahu k posudzovaniu primeranosti (proporcionality) zabezpečovacieho opatrenia súd prvej inštancie uviedol, že bral do úvahy výšku zabezpečovanej pohľadávky (viac ako 50.000,- eur s príslušenstvom) a taktiež tú podstatnú skutočnosť, že žalobca nie je jediným veriteľom. V trestnom konaní si voči žalovanému uplatňuje svoj nárok presahujúci 30.000,- eur aj manželka žalobcu. Po komplexnom posúdení pri testovaní proporcionality zásahu do majetkového práva dospel k záveru, že tu nevzniká zjavný nepomer. Zriadenie záložného práva v prospech žalobcu na predmetných nehnuteľnostiach (LV č. XXXX a LV č. XXXX) nevyhodnotil ako neprimerané, keďže žalovaný má naďalej zachovanú možnosť s nehnuteľnosťami nakladať a akokoľvek ich užívať. Jeho obmedzenie ako vlastníka spočíva iba v zriadení záložného práva ako prostriedku zabezpečenia úhrady jeho dlhov, po úhrade ktorých budú nehnuteľnosti opäť bez akéhokoľvek zaťaženia. Dospel tak k záveru, že návrh je dôvodný a existuje skutočne reálna obava, že aj predmetné nehnuteľnosti môžu byť postihnuté do budúcnosti obdobným spôsobom, v dôsledku čoho by prípadná budúca exekúcia na majetok žalovaného bola ohrozená. Súd prvej inštancie žalobcovi neuložil povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej, argumentujúc tým, že v súčasnosti už beží trestné konanie, ktorého predmetom je i uplatnený nárok žalobcu. Súčasne však v zmysle § 337 ods. 1 a 2 CSP poučil žalovaného o možnosti podať v postavení žalobcu žalobu vo veci samej o náhradu škody, resp. ujmy, ktorá by mu prípadne nariadením zabezpečovacieho opatrenia vznikla. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení tohto výroku argumentoval, že hoci CSP neobsahuje samostatné ustanovenie o náhrade trov pri neodkladných opatreniach, použil ustanovenie § 255 ods. 1 CSP analogicky (čl. 4 ods. 1 CSP). Keďže konanie o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia môže byť samostatným konaním so samostatným návrhom, ktoré nezávisí od výsledku konania vo veci samej, považoval za svoju povinnosť

rozhodnúť o náhrade trov priamo v tomto uznesení v zmysle § 262 ods. 1 CSP, pričom o ich presnej výške rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, c/, f/ a h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd v závislosti od právneho posúdenia primárne napadnuté uznesenie zrušil a konanie zastavil (z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci) alebo aby napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietne. Zároveň žiadal, aby mu odvolací súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Namietal existenciu prekážky právoplatne rozhodnutej veci a existenciu osobitnej právnej úpravy. Žalobca sa už opakovane pokúšal dosiahnuť zaistenie svojho tvrdého nároku v rozsahu škody na zdraví a nemajetkovej ujmy v trestnom konaní postupom podľa § 50 a nasl. Trestného poriadku. Naposledy bol takýto návrh zamietnutý uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava zo dňa 18.5.2024, sp. zn. 8Tp/23/2024, a to z dôvodu, že nároky neboli do spisového materiálu riadnym, preukázateľným a hodnoverným spôsobom zdokladované. Rozhodovacia prax súdov však dospela k právnym záverom, že uplatnenie nároku v trestnom (adhéznom) konaní predstavuje prekážku litispendencie pre konanie civilné a uplatnením nároku v trestnom konaní spočíva premlčacia doba uplatneného práva, a to aj v prípade, ak je poškodený v trestnom konaní následne odkázaný na konanie civilné a po právoplatnosti takéhoto rozhodnutia bez zbytočného odkladu podá civilnú žalobu. Ustanovenia Trestného poriadku o zaistení nároku poškodeného predstavujú lex specialis, plnia rovnaký účel ako zabezpečovacie opatrenie a komplexne upravujú spôsob zabezpečenia, čím vylučujú súbežnú aplikáciu ustanovení CSP. Súčasne namietal, že ak by sa aj pripustila možnosť súbežnej aplikácie, uznesenie sudcu pre prípravné konanie o obsahovo totožnom návrhu predstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci a konanie súdu prvej inštancie v civilnom procese považuje za neprípustné obchádzanie tohto rozhodnutia. Zároveň namietal, že vec bola odňatá zákonnému sudcovi v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a § 3 ods. 3 zákona o súdoch. Podľa pravidiel určovania zákonného sudcu v Rozvrhu práce Okresného súdu Trnava na rok 2025 sa návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podaný po podaní návrhu vo veci samej nemá zapisovať, ale má sa ako pošta postúpiť príslušnej súdnej kancelárii k existujúcemu spisu. Keďže si žalobca nárok uplatnil v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 10T/22/2024, ktoré nebolo doposiaľ skončené, návrh mal byť pridelený zákonnej sudkyňi v danej trestnej veci, ktorou je JUDr. Barbora Kollárová, PhD., a nie sudkyňi JUDr. Kataríne Skubákovej, v dôsledku čoho rozhodol nesprávne obsadený súd. Taktiež namietal neosvedčenie samotného hmotnoprávneho nároku a jeho výšky s poukazom na § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Existencia nemajetkovej ujmy automaticky nezakladá právo na jej náhradu v peniazoch, ktoré vznikne len vtedy, ak by iné zadostučinenie nebolo postačujúce. Žalobca však podľa neho neosvedčil rozsah ujmy vyžadujúcu finančnú náhradu a v návrhu absentovali akékoľvek skutkové tvrdenia umožňujúce aplikáciu uvedených zákonných ustanovení. Opätovne sa odvolal na predkladané rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie, v ktorom bolo konštatované, že nárok nebol riadnym spôsobom zdokladovaný a vysvetlený, pričom samotné všeobecné uvedenie výšky nárokov v návrhu nepovažoval za postačujúce na ich osvedčenie. Rozporoval záver súdu o osvedčení obavy, že budúca exekúcia bude ohrozená. Vlastní byt s výmerou 66,40 m², ktorého hodnota presahuje 100 000 eur, čo jednoznačne preukazuje, že má dostatočný majetok na prípadné uspokojenie žalobcu. Skutočnosť, že byt je zaťažený záložným právom L. L., H., podľa neho svedčí o tom, že banka vyhodnotila jeho príjmy ako dostatočné na poskytnutie úveru, ktorý riadne spláca, pričom išlo len o refinancovanie skoršieho úveru z M. N., H. z dôvodu zníženia úrokovej sadzby. Ohľadom dobrovoľnej dražby nebytového priestoru uviedol, že táto neodôvodňuje obavu z ohrozenia exekúcie, pretože vlastnícke právo k samotnému bytu je dostatočnou garanciou. Navyše platnosť dražby už napadol žalobou v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/70/2025, čo vyplýva aj z poznámky zapísanej na liste vlastníctva číslo XXXX pri dotknutom nebytovom priestore.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Argumentáciu žalovaného o vylúčení aplikácie CSP pre existenciu inštitútu zaistenia majetku v trestnom konaní považoval za zjavne nesprávnu. Žiadny zákon nevylučuje súbežnú aplikáciu týchto dvoch odlišných procesných inštitútov, pričom poškodený má právo výberu a môže ich uplatniť dokonca aj oba súčasne. Ďalej poukázal na nepochopenie inštitútu adhézneho konania zo strany žalovaného, pričom zdôraznil, že poškodený v trestnom konaní nemusí svoj nárok rozsiahlo dokazovať a vysvetľovať, ale postačuje včasné uvedenie titulu a výšky požadovanej škody, čo žalobca riadne urobil svojím podaním zo dňa 11.12.2023. Vo vzťahu k namietanému neosvedčeniu nemajetkovej ujmy žalobca s poukazom na ustálenú judikatúru argumentoval, že nemajetkovú ujmu treba prísne odlišovať od majetkovej škody a bolestného. Ujma v jeho prípade

predstavuje zásah do osobnostných práv, konkrétne do telesnej integrity a ľudskej dôstojnosti, ktorý bol orgánmi činnými v trestnom konaní riadne vyšetrený a preukázaný. Určenie konkrétnej a primeranej výšky finančného zadosťučinenia je už vecou voľnej úvahy súdu. Rozporoval tvrdenia o dostatočných príjmoch a dobrom majetkovom zázemí žalovaného. Rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie bolo založené na zjavnej lži o tom, že žalovaný má príjem 1.000 eur mesačne. Argumentoval tým, že obchodná spoločnosť žalovaného SAKRA GSM 1 s.r.o. je prakticky nepretržite v strate, s výnimkou roku 2019, kedy dosiahla len symbolický zisk 4.246 eur (čo predstavuje 353,83 eura mesačne), pričom napríklad za rok 2022 bola v strate až 19.261 eur. Žalovaný zjavne nezarába 1.000,- eur mesačne, čo netvrdí ani vo svojom odvolaní, v skutočnosti „trie biedu“ a náhradu škody môže zaplatiť iba z predaja jedinej nehnuteľnosti, ktorá mu zostala. Absencia jeho dostatočného príjmu má priamo vyplývať aj z toho, že kvôli nesplácaniu úveru čerpaného v prospech svojej obchodnej spoločnosti prišiel o svoj nebytový priestor, ktorým tento úver zabezpečil. V tejto súvislosti upozornil na zásadnú zmenu skutkového stavu. Kým v čase zamietavého rozhodovania sudcu pre prípravné konanie žalovaný tento nebytový priestor ešte vlastnil, v čase podania civilného návrhu ho už nevladnil. Námietku o odňatí zákonnému sudcovi označil za tak zjavne mylnú, že nevyžaduje ani ďalší komentár. Zároveň akcentoval skutočnosť, že žalovaný vo svojom odvolaní vôbec nepoprel svoje protiprávne konanie (samotný fyzický útok), a teda nespochybnil základné skutkové tvrdenia. Žalobca mal za to, že svoj nárok dostatočne osvedčil predloženým uznesením o prijatí obžaloby v trestnej veci, v rámci ktorého orgány dospeli k záveru, že žalovaný je dôvodne podozrivý. Na záver svojho vyjadrenia pripomenul, že dobrovoľné nahradenie škody predstavuje poľahčujúcu okolnosť, a vyzval žalovaného, aby namiesto snahy mariť zabezpečenie nároku dobrovoľne uhradil aspoň bolestné, ktoré vo svojom odvolaní nijako vecne nespochybnil.

5. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 8.12.2025 v plnom rozsahu zotrval na svojom odvolacom dôvode o existencii osobitnej právnej úpravy a zopakoval, že nesúhlasí s právnym názorom žalobcu o možnosti súbežnej aplikácie inštitútov zabezpečenia v trestnom a civilnom konaní. Žalobca sa k námietke prekážky právoplatne rozhodnutej veci vo svojom vyjadrení nevyjadril vôbec. Vo vzťahu k rozsiahlej kritike rozhodnutí prokurátora a sudcu pre prípravné konanie (sp. zn. 8Tp/23/2024) zo strany žalobcu žalovaný zdôraznil, že ide o právoplatné rozhodnutia, ktorých vecná správnosť nemôže byť v tomto civilnom konaní vôbec posudzovaná. Keďže sám žalobca pri osvedčovaní svojho nároku poukazoval na jeho uplatnenie v trestnom konaní, žalovaný považoval za plne legitímnu obranu odkazovať na skutkové závery týchto orgánov, ktoré konštatovali nezdokladovanie nároku. Reakcia žalobcu na odvolaciu námietku o odňatí zákonnému sudcovi neobsahovala žiadnu vecnú argumentáciu. Zotrval na svojej námietke, že žalobca neosvedčil taký rozsah nemajetkovej ujmy, ktorý by vyžadoval finančnú náhradu v peniazoch. Reagoval aj na tvrdenie žalobcu, že v odvolaní nepoprel svoje protiprávne konanie. Vzhľadom na stav trestného konania pripustil, že súd prvej inštancie mohol považovať toto protiprávne konanie za osvedčené, a preto by akákoľvek rozsiahlejšia obrana v tomto smere pri rozhodovaní o zabezpečovacom opatrení bola zbytočnou. Dôrazne však odmietol, že by tým s tvrdeniami o protiprávnom konaní súhlasil, výslovne ich popiera a zdôraznil, že sa proti vzneseným obvineniam v trestnom konaní aktívne bráni.

6. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 3.10.2025 č. k. 31C/72/2025 - 27, a to ešte pred vydaním opravného uznesenia zo dňa 13.1.2026, podal žalobca v časti výroku I. odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že do tohto výroku doplní špecifikáciu zabezpečovanej pohľadávky presne podľa petitu jeho pôvodného návrhu, a to uvedením konkrétnej škodovej udalosti, ktorá zabezpečovaný nárok zakladá.

7. Podaním zo dňa 16.1.2026 vzal žalobca svoje odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 3.10.2025 (č.l. 27) v celom rozsahu späť.

8. Podľa § 369 ods. 1 CSP dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

9. Podľa § 369 ods. 2 CSP ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

10. Podľa § 369 ods. 3 CSP ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

11. Zákon priznáva odvolateľovi právo disponovať s odvolacím konaním, pokiaľ o odvolaní nebolo odvolacím súdom rozhodnuté. Účinnosť späťvzatia odvolania nie je podmienená súhlasom súdu ani protistrany. K späťvzatiu odvolania môže dôjsť až do okamihu, kým súd o podanom odvolaní nerozhodne.

12. Vzhľadom na procesný úkon žalobcu, ktorý vzal odvolanie v celom rozsahu späť počas odvolacieho konania, odvolací súd odvolacie konanie v časti o odvolaní žalobcu podľa ustanovenia § 369 ods. 3 CSP zastavil.

13. Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), následne pristúpil k vecnému prieskumu napadnutého uznesenia z dôvodu odvolania podaného žalovaným. Potom čo zistil, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d/ CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že žalovaný použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 CSP), preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

14. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie postupu súdu prvej inštancie a napadnutého uznesenia, ktorým bolo vyhovené návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorým sa domáhal zriadenia záložného práva na nehnuteľnostiach vo vlastníctve a spoluvlastníctve žalovaného za účelom zabezpečenia jeho peňažnej pohľadávky z titulu náhrady škody na zdraví a náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je uplatnená v adhéznom konaní v rámci trestného konania vedeného na Okresnom súde Trnava, pod spisovou značkou 10T/22/2024.

15. Podľa § 343 ods. 1, 2 a 3 CSP, zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra. Výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím.

16. Podľa § 344 CSP, ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

17. Cieľom zabezpečovacieho opatrenia je posilnenie postavenia veriteľa, a to zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť neskôr judikovaná, alebo už bola judikovaná, s cieľom, aby sa zamedzilo alebo zredukovalo možné nebezpečenstvo uspokojenia pohľadávky veriteľa. Prostredníctvom nariadenia zabezpečovacieho opatrenia získa veriteľ postavenie záložného veriteľa a bude môcť pristúpiť k výkonu záložného práva na uspokojenie judikovanej pohľadávky v exekučnom konaní v súlade s § 343 ods. 3 CSP.

18. Zo zákonnej formulácie podľa § 343 ods. 1 CSP vyplývajú nasledovné základné predpoklady pre zriadenie zabezpečovacieho opatrenia: a) návrh na jeho nariadenie, b) spôsobilý predmet záložného práva, ktorým môžu byť veci, práva a iné majetkové hodnoty dlžníka, c) zriadenie záložného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia bude zabezpečovať peňažnú pohľadávku, d) existencia obavy z budúceho zmarenia exekúcie. Vzhľadom k potrebe kumulatívneho splnenia týchto podmienok je možné návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vyhovieť len vtedy, ak sú tieto podmienky naplnené súčasne.

19. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť odvolacích dôvodov, posúdil splnenie procesných podmienok, skutočnosť, či vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd, ako aj to, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v

opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

20. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalovaného a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd udáva nasledovné:

21. Primárne žalovaný vo svojom odvolaní upriamil pozornosť na to, že ustanovenia Trestného poriadku o zaistení nároku poškodeného predstavujú lex specialis, plnia rovnaký účel ako zabezpečovacie opatrenie a komplexne upravujú spôsob zabezpečenia, čím vylučujú súbežnú aplikáciu ustanovení CSP. K tomu odvolací súd akcentuje na právny názor vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/112/2025 zo dňa 19.8.2025, ktorý poznamenal, že „Odvolací súd pre úplnosť v súlade s rozhodnutiami iných krajských súdov (Krajský súd v Žiline uznesenie pod sp. zn. 7Co/86/2022 zo dňa 7.6.2022, Krajský súd v Prešove 25Co/21/2023 zo dňa 5.9.2023) konštatuje, že súd v civilnom sporovom konaní môže nariadiť zabezpečovacie opatrenie aj za účelom zabezpečenia nároku uplatneného v trestnom konaní. Trestný poriadok nepozná inštitút zabezpečovacieho opatrenia, ktorý by umožnil poskytnúť ochranu práv poškodeného postupom a v lehotách vymedzených v CSP. Ani zaistenie nároku poškodeného podľa Trestného poriadku nie je viazané na žiadne lehoty rozhodovania príslušných orgánov, a teda trestné konanie nie je spôsobilé poskytnúť urýchlenú ochranu ohrozeným vzťahom ako CSP. Zamietnutie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podľa CSP pre zabezpečenie nároku uplatneného v adhéznom konaní by podľa názoru odvolacieho súdu bolo odmietnutím spravodlivosti. V prípade zastavenia trestného stíhania, či oslobodenia žalovaného spod obžaloby, žalovaným zostáva zachované právo navrhnúť zrušenie zabezpečovacieho opatrenia.“.

22. Vychádzajúc zo skutočnosti, že 1. podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania treba považovať za začatie konania podľa príslušných ustanovení CSP, teda akonáhle poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, je to prekážkou, aby si náhradu škody paralelne uplatnil aj v občianskoprávnom konaní; 2. Trestný poriadok nepozná inštitút zabezpečovacieho opatrenia, ktorým možno tvrdenému nároku poskytnúť „inú“ ochranu ako v trestnom konaní (zriadiť sudcovské záložné právo majúce za následok vznik subjektívneho práva k majetku škodcu), 3. nehnuteľnosť možno v trestnom konaní zaistiť len za predpokladu, že je nástrojom trestnej činnosti alebo výnosom z trestnej činnosti (ak tomu tak nie je, uspokojenie priznaného nároku na náhradu škody v trestnom konaní nemôže byť nehnuteľnosťou „zabezpečené“, a to ani v prípade, ak by obvinený s nehnuteľnosťou disponoval, teda zbavoval sa svojho majetku), 4. zaistenie nároku poškodeného podľa Trestného poriadku nie je viazané na žiadne lehoty rozhodovania príslušných orgánov, trestné konanie tak nie je spôsobilé poskytnúť urýchlenú ochranu ohrozeným vzťahom (tak ako CSP); odvolací súd uzatvára, že zamietnutie návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia pre zabezpečenie súkromnoprávneho nároku uplatneného v adhéznom konaní prostriedkami podľa CSP by bolo odmietnutím spravodlivosti, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že relevantné procesné predpisy (CSP, Trestný poriadok) uvedené explicitne nevylučujú (viď uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/134/2025 zo dňa 24.9.2025).

23. Vzhľadom na uvedené je absolútne vylúčená aplikácia pravidla lex specialis derogat legi generali, pretože ide o dva odlišné procesné kódexy, ktoré nemôžu vzájomne zasahovať do rozsahu svojej procesnej pôsobnosti. Uvedené v praktickej rovine znamená, že je vylúčené, aby ustanovenia Trestného poriadku boli ustanoveniami lex specialis vo vzťahu k ustanoveniam o zabezpečovacom opatrení, ktoré upravuje CSP. Takáto právna argumentácia tak postráda prvky racionálnej argumentácie, pretože selektívnym spôsobom stotožňuje dva právne inštitúty, konkrétne zaistenie nároku poškodeného a zriadenie založeného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia, ktoré však majú odlišný význam a charakter. Tieto sú upravené aj v rozdielnych procesných kódexoch (Trestný poriadok a CSP), v dôsledku čoho je vylúčené, aby ustanovenia Trestného poriadku upravujúce zaistenie nároku poškodeného slúžili pre potreby civilného sporu. Zabezpečovacie opatrenie súdom je vydané na zabezpečenie uspokojenia peňažnej pohľadávky veriteľa, pričom príkaz na zaistenie vecí prokurátorom slúži na účely trestného konania a viaže sa k jeho výsledkom. S poukazom na všetky tieto skutočnosti, tak bola námietka žalovaného nedôvodná v plnom rozsahu.

24. S uvedeným úzko súvisí aj námietka žalovaného týkajúca sa existencie prekážky veci právoplatne rozhodnutej, ako aj námietka, že rozhodovacia prax súdov dospela k právnym záverom, že uplatnenie nároku v trestnom (adhéznom) konaní predstavuje prekážku litispendencie pre konanie civilné. K uvedenému odvolací súd uvádza, že z ustanovenia § 230 CSP vyplýva, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa sa prejednávať znova. Takéto právoplatné rozhodnutie zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci, prekážku res iudicata, ktorá je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania. Ak by sa teda začalo konanie o veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, ktorá sa týka tých istých strán sporu a toho istého predmetu konania, súd takéto konanie podľa § 161 ods. 2 CSP s poukazom na § 230 CSP je povinný zastaviť. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa vymedzuje dvoma kritériami, a to totožnosťou osôb (sporových strán) a totožnosťou predmetu konania. O totožnosť osôb ide vtedy, ak sa v konaní zúčastňujú tie isté osoby ako v konaní ukončenom právoplatným rozhodnutím súdu. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom (resp. návrhom) vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (t.j. ak je založený na rovnakých skutkových okolnostiach a rovnakom právnom dôvode). Podmienky totožnosti strán sporu a totožnosti predmetu konania musia byť splnené súčasne. V danej veci však nie je možné vzhľadom na uplatnenie rovnakého nároku (v zmysle argumentácie uvedenej vyššie), ani existenciu rovnakých strán (v trestnom konaní vystupujú ako poškodení žalobca a jeho manželka), preto odvolací súd nevzhladol dôvodnosť odvolania žalovaného ani v tejto časti. Čo sa týka námietky prekážky litispendencie, ani existenciu tejto procesnej prekážky odvolací súd nevzhladol, pretože predmetom konania nie je rozhodovanie o bolestnom alebo o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ale nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Inak povedané, nič nebráni, aby súd (či už prvej inštancie alebo odvolací) konal o takto vymedzenom predmete konania, pretože o tom istom spore neprebíha na súde, iné už začaté konanie.

25. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

26. Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch, zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce

27. Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch, na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

28. Podľa § 50 ods. 2 písm. a) zákona o súdoch, rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd.

29. Podľa § 50 ods. 3 zákona o súdoch, rozvrh práce musí rešpektovať zásadu špecializácie sudcov na hlavné súdne agendy.

30. Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch, ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce prideliť jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Súdny úradník sa prideliť veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

31. Podľa § 51 ods. 2 zákona o súdoch, podmienka náhodného výberu podľa odseku 1 je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov.

32. V zmysle pravidiel určovania zákonného sudcu, upravených v Rozvrhu práce Okresného súdu Trnava na rok 2025 (v znení dodatku č. 6), písm. A), bod 12b) návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podaný po podaní návrhu vo veci samej,

ak vo veci samej nebolo doposiaľ rozhodnuté, sa nezapisuje vôbec, ale ako pošta k existujúcemu spisu sa postúpi príslušnej súdnej kancelárii.

33. V nadväznosti na odvoláciu námietku žalovaného, ktorou namieta rozhodovanie nesprávne obsadeným súdom (rozhodovanie nezákonným sudcom), odvolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že pre konštatáciu jej opodstatnenosti v spojení s potrebou zrušenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 389 ods. 1 písm. a) CSP by muselo ísť o situáciu kvalifikovateľnú ako vadu v obsadení súdu, ktorá by zakladala nutnosť zrušenia odvolaním dotknutého rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom z dôvodu potreby odstránenia zistenej procesnej vady v ďalšom konaní pred súdom prvej inštancie.

34. Pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ však treba brať do úvahy nie len zákonnú úpravu, najmä zákon o súdoch a sudcoch, ale predovšetkým súvisiace ustanovenia podľa čl. 48 ods. 1 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky aj z hľadiska čl. 152 ods. 4. Pojem zákoný sudca je definovaný viacerými na seba nadväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto zákonného práva. Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 Ústavy SR je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo účelový.

35. V danom prípade však taká situácia nenastala (t. j. že by rozhodoval nezákonný sudca), keďže niet pochýb o tom, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vydané sudkyňou JUDr. Katarínou Skubákovou, ktorej bola predmetná vec pridelená náhodným výberom prostredníctvom technických a programových prostriedkov, a to na základe Rozvrhu práce Okresného súdu Trnava na rok 2025 (v znení dodatku č. 6), na základe ktorého bola sudkyňa JUDr. Katrína Skubáková postupom súladným s § 51 ods. 1 zákona o súdoch zákonným sudcom.

36. Námietka žalovaného smerovala k spochybneniu správnosti zápisu, ako aj osoby zákonného sudcu, ktorý mal byť podľa neho JUDr. Barbora Kollárová, PhD. V danej veci, ide o návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorý sa zapisuje do registra „C“ a o tomto je oprávnený rozhodnúť len sudca, ktorý pôsobí v zmysle Rozvrhu práce Okresného súdu Trnava 2025 na civilnom úseku, t. j. zákoný sudca vybavujúci občianskoprávnu agendu, keďže ide o inštitút civilného práva. Odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru o nedôvodnosti odvolacej argumentácie žalovaného v tomto smere a o neexistencii vady v obsadení súdu v súvislosti s vydaním predmetného odvolaním dotknutého uznesenia súdu prvej inštancie, ktorú by bolo možné objektívne vyhodnotiť ako nedostatok procesnej podmienky na strane súdu.

37. Čo sa týka úpravy obsiahnutej v rozvrhu práce Okresného súdu Trnava na rok 2025 (pravidlá určovania zákonného sudcu, písm. A, bod 12b), ktorého znenie odvolací súd citoval v bode 32, táto znamená len to, že pokiaľ je podaný návrh na nariadenie neodkladného/zabezpečovacieho opatrenia počas konania vo veci samej medzi tými istými stranami sporu, takéto podanie za nezapisuje ako nové podanie, ale prideli sa ku konaniu, ktoré je už evidované pod konkrétnou spisovou značkou. Ani poukaz žalovaného na túto úpravu nemá opodstatnenie vzhľadom na už vyššie uvedené, t. j. že v prejednávanej veci ide o inštitút civilného práva, keď o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia rozhoduje sudca vybavujúci občianskoprávnu agendu.

38. Dokazovanie v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nie je dokazovaním v rozsahu vyžadovanom v základnom konaní, pretože to je pojmovo vylúčené. Toto dokazovanie preto teória práva označuje ako osvedčovanie. Na rozdiel od dokazovania, osvedčovanie znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Pri ich zisťovaní súd neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formality, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní, čo pre krátkosť času zvyčajne ani nie je dobre možné. Výsledkom takého postupu je to, že osvedčované skutočnosti sa súdu so zreteľom na všetky okolnosti prípadu javia ako nanajvyš pravdepodobné. Aj v tomto konaní sú strany povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 149 a nasl. CSP). Všetky zásady dokazovania platné v civilnom procese sa však nemôžu uplatniť v celej šírke s ohľadom na potrebu poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany práv prostredníctvom vydaného zabezpečovacieho opatrenia. Na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je nevyhnutné, aby strana osvedčila potrebu nevyhnutnej ochrany jej práv a právom chránených záujmov, aby bola splnená zákonná podmienka nariadenia

zabezpečovacieho opatrenia, že sa osvedčí alebo preukáže dôvodná obava z ohrozenia exekúcie. Pre úspešnosť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je tak potrebné, aby boli aspoň osvedčené (teda nemusia byť nepochybne preukázané) základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť jeho prostredníctvom ochrana, ale i osvedčenie, že je daná obava, že exekúcia bude ohrozená. Pre rozhodnutie súdu o zabezpečovacom opatrení je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

39. V súvislosti s námietkami žalovaného o neosvedčení hmotnoprávneho nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, odvolací súd ďalej uvádza, že charakter konania o návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia nedovoľuje súdu podrobne skúmať argumenty strán vo vzťahu ku výške zabezpečovanej pohľadávky, pretože v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia súd nevykonáva dokazovanie, ale rozhodnutie je založené výlučne na osvedčení rozhodujúcich právnych skutočností. Na posúdenie naplnenia predpokladov zodpovednosti za škodu, prípadnej liberácie zodpovednej osoby, konkrétnej výšky škody, ale aj právneho dôvodu zabezpečovaného nároku je potrebné vykonanie dokazovania a zodpovedanie otázok presahujúcich nároky osvedčenia rozhodujúcich skutočností. Týmito otázkami sa náležite vysporiada súd, ktorý bude rozhodovať o zabezpečovanej pohľadávke žalobcu, a to v adhéznom konaní alebo civilnom konaní, ak bude žalobca v procesnom postavení poškodeného súdom v trestnom konaní odkázaný na civilný proces. Pre účely rozhodnutia o návrhu na zriadenie sudcovského záložného práva postačuje osvedčenie existencie pohľadávky, pričom odvolací súd s poukazom na priebeh trestného konania v štádiu preukázaného podania obžaloby proti osobe žalovaného akcentuje na to, že súd prvej inštancie existenciu zabezpečovanej pohľadávky správne posúdil ako osvedčenú. Z obsahu spisu, predovšetkým však z návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, vrátane jeho príloh, odvolací súd v zhode s právnym názorom súdu prvej inštancie konštatuje osvedčenie existencie hmotnoprávneho nároku (nároku žalobcu v procesnom postavení poškodeného v trestnom konaní), keď tento bol v rámci trestného konania uplatnený riadne a včas, pričom o tomto bude rozhodovať súd v trestnom konaní, ktoré je vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 10T/22/2024.

40. Zabezpečovacie opatrenie slúži na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Samotný výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bude pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. Preto podľa názoru odvolacieho súdu, pri súčasnej existencii viacerých záložných práv viazaných na nehnuteľnosti, vo vzťahu ktorej bolo zriadené záložné právo, je zachovaná aj požiadavka proporcionality zabezpečovacieho opatrenia. Žalovaný zriadením záložného práva na jeho nehnuteľnostiach nebude nijak obmedzený čo do jeho možností tieto užívať.

41. Z uvedeného vyplýva, že pre zriadenie, resp. nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nie je významné, či pohľadávka veriteľa, na zabezpečenie ktorej má zabezpečovacie opatrenie slúžiť, je právoplatne priznaná súdom, nakoľko s právoplatným priznaním pohľadávky súdnym rozhodnutím sa viaže samotný výkon záložného práva, ktorý súd postupom podľa § 343 ods. 1 CSP prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia zriadi.

42. Obava z ohrozenia exekúcie je odôvodnená najmä v prípadoch, keď nositeľ hmotnoprávnej povinnosti realizuje faktické alebo práve úkony s kvantitatívnym dopadom na exekvovateľný majetok (zmenšenie majetku) alebo podľa okolností prípadu aj s kvalitatívnym dopadom na tento majetok (zmena zloženia majetku, štruktúry, likvidity, zníženie speňažiteľnosti) smerujúcim k sťaženiu alebo úplnému zmareniu budúcej exekúcie. Konštatovaný právny záver vyplýva aj z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít podľa čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP, ako napr. z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 144/1997 (zverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 20/1998), ktorého závery sú naďalej aplikovateľné aj na konanie podľa § 343 CSP.

43. V danej veci sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že žalovaný po vzniku pohľadávok žalobcu (ktorých existenciu osvedčil), nakladal so svojimi nehnuteľnosťami tým spôsobom, že zriadil vo vzťahu k nebytovému priestoru (čo mal preukázané z výpisu LV č. XXXX pre kat. územie E.) záložné právo na zabezpečenie pohľadávky dlžníka SAKRA GSM 1 s.r.o (v ktorej je žalovaný jediným spoločníkom aj konateľom). Na jeho základe pritom došlo k vydraženiu nehnuteľnosti (nebytového priestoru), čo preukazuje oznámenie o výsledku o dobrovoľnej dražby, pričom vlastníctvo sa nadobúda udelením príklepu na dobrovoľnej dražbe.

44. V konaní o návrhu o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia musí byť splnená aj ďalšia podmienka, a to existencia obavy z ohrozenia exekúcie budúceho rozhodnutia. Je potrebné, aby žalobca osvedčil, že nebezpečenstvo ohrozenia exekúcie budúceho rozhodnutia je reálne a bezprostredne hrozí. Žalobca musí túto obavu osobitne špecifikovať, v čom konkrétne spočíva. Iba samotná existencia dlhu (bez ohľadu na to v akej výške) obavu z ohrozenia budúcej exekúcie neosvedčuje. Osvedčenie musí byť založené na konkrétnom správaní odôvodňujúcom túto obavu. Pretože žalobca osvedčil aj to, že dochádza k znižovaniu hodnoty majetku žalovaného (zriadenie záložného práva, ktoré bolo aj realizované), podľa názoru odvolacieho súdu existuje dôvodná obava o ohrození budúcej exekúcie vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu voči žalovanému, ktorá presahuje sumu 50.000 eur.

45. Súd prvej inštancie zároveň správne neuložil žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej, nakoľko k uplatneniu zabezpečovanej pohľadávky už došlo v trestnom konaní vedenom proti žalovanému pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

46. Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že boli splnené zákonné podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (keď vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania žalovaný osobitne odvolacie námietky nevzniesol).

47. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

48. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

49. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

50. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vzhľadom na to, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol podaný dôvodne a žalovaný v odvolacom konaní nezaznamenal procesný úspech (jeho odvolaniu vyhovené nebolo), pričom odvolací súd nevidel (ani strany netvrdili) dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).